

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg vil gerne sige til hr. Tom Behnke: Der skal ikke herske nogen tvivl om, at CD ikke accepterer narkohandel. Vi accepterer heller ikke tæskehold, hverken for udlændinge eller for danskere. Sådan er det. Det er en holdning, som vi har helt klart.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er blevet sagt flere gange i tidligere debatter og også på et tidligere tidspunkt i dag, jeg tror af fru Pia Kjærsgaard, som har rejst forespørgslen, at emnet udlændinge i Danmark har været og stadig væk er et tabuemne. Det kan jeg ikke forstå. Det er i så fald det mest gennemdiskuterede og gennemdrøftede og gennemtærskede tabuemne, jeg nogen sinde har mødt. Vi har takket være Fremskridtspartiet i hvert fald otte debatter om året, hvor vi diskuterer udlændingepolitik her i Folketinget; der er intet tabu over dette emne. Det Radikale Venstre deltager hver gang og med stor energi og med stor fornøjelse i disse debatter, bl.a. fordi der er ting, der ikke kan siges tit nok, og det er bl.a. de grundprincipper, vores udlændingepolitik bygger på.

Vi har altid syntes, det ikke alene var vigtigt, men også nødvendigt at tale om flygtninge og indvandrere, fordi der er ting, der sker omkring os, og der er emner, der optager befolkningen. Men det optager også os. Vi ser overalt i verden omkring os nye problemer: Nationalisme i det Europa, der nu er blevet frit – i en grad, der fører til etniske udrensninger. Grupperinger på den yderste højrefløj, desværre også i Danmark, som bekender sig til rendyrket racisme. Danske borgmestre, der gør indvandrere og flygtninge til syndebukke for sociale problemer.

Emnet er altså ikke tabu. Det har været diskuteret og diskuteret igen. Men hvad er det så for et omfang af emnet, vi taler om, hvad er det for et omfang, det drejer sig om?

Siden 1985 har antallet af personer uden dansk statsborgerskab, der opholdt sig fast i Danmark, været jævnt stigende, ikke springvis stigende, som nogle måske skulle tro, men ganske jævnt stigende. Som en afspejling af den øgede internationalisering. Som en afspejling af grænsernes åbning rundt omkring i verden, især i Europa. Som en afspejling af, at vi alle

sammen rejser mere, møder hinanden og kommer i hinandens lande. Der er intet, der tyder på, at denne tendens vil ændre sig. Der er intet, der tyder på, at denne stigning vil aftage.

Desuden har vi så de internationale vilkår med uro, med krig, med borgerkrig, med flygtninge, som kommer til os fra Europa. Det er et vilkår, vi har.

Der er også andre vilkår: befolkningsekspllosionen i den tredje verden. Det øger det ydre pres. Og dér må det måske være på sin plads at sige til Fremskridtspartiet, at det skal efter vores mening bekæmpes ved ondets rod, dér, hvor problemerne opstår, ved en øget ulandsbistand, ved en øget hjælp og bistand til de lande, hvor problemerne opstår. Men dér er det jo sørgeligt at se, at Fremskridtspartiet konsekvent stemmer imod øgede ulandsbevilinger og øget hjælp til den del af verden.

Hvis ikke vi hjælper dér, kommer befolkningspresset selvfølgelig efterhånden op gennem Europa og når også vores dør en dag. Det er altså et vilkår, vi har, og det kan vi ikke ændre på ved blot at lukke vore grænser eller ved at lave ændrede regler for bistandsydelse til udlændinge i Danmark.

Der er endnu et vilkår, som jeg også synes jeg vil nævne her, fordi vi senere i dag har en debat om de ældres vilkår, og det er, at vi i Danmark selv har ændret på nogle af de vilkår, vi får i vort fremtidige samfund, nemlig den aldersforskydning, som vores egen befolkning er i fuld gang med at gennemføre: Vi får flere og flere ældre, sunde og raske ældre også, heldigvis; men vi får også færre og færre børn til at løfte den forsørgerbyrde, det er at have ældre i befolkningen.

Så vi er godt i gang med at se et fuldstændig ændret samfund i øjnene, og det synes jeg ikke der er nogen grund til at skjule for befolkningen. Men vi kan ikke ændre det, vi kan ikke zappe os bort fra de problemer, der er rundt omkring i verden, og fra de problemer, vi også har skabt for os selv.

Men der er forsømmelser i den danske udlændingepolitik og i den danske integrationspolitik. Forsømmelsen i integrationspolitikken er fortrinsvis den, at vi indtil sidste år overhovedet ikke har haft nogen. Der har ikke været nogen velformuleret integrationspolitik. Det har været en af de rigtig store forsømmelser. Vi har i virkeligheden overladt det til kommuner-